

ח י ו ך ר א ש ו ן

אז נשארו עינוך לבדן באבל עגולים של נדודי שנה
ושמך המתרוגן בשלשית מיתריו נותר עמוס אבק, סגור, ולא נגן.
יותר יותר הרחק ממך, מלילה אל אחר ומשנה אלי שנה,
בהתאבקות שוקים רבי קולות, בין אבוקות, בעיר לוחמת, עשנה,
נשארו אותי הפקרים חלל על המגן.

גדולים גדולים רגעי הסוף, פבי את הנרות כאחרי נמות.
פרשי את שתיקתך, המרחבים שטים, אני נושם אור בגבה מטריך.
את! מעולם עוד לא חייתי כך! את! ים שלי! ריחך פריח
המולדת המלוח!

רק יש וזכרוך היה עובר בי פתע, בקפיצת נמר, במעוף
דלתות רוח, בכבי מתגלגל לארך פסנתריו.

הלא ידעתי - את לי מחכה, בצל, ברעדת שפתים נשוכה.
את לחשך שמעתי מתעלף, מדביק את הסוסים, נחבא בפרקרות.
לא פעם, באדים מלהטים של חג, בהיות ראשי גוסס על השלחן.
ראיתי - את יוצאת מן הזוית, כלם הלכו ואת נשארת בחשכה,
להקפיאני בנדיך הקרות.

פי שמלתך לא רצה באביב, פי צמד עגיליך מת בתוך תכה.
פי הרזון הקר והבוטח את פניך כפסל סמת.
כי עד בואך לראות אותי עכשו, מול אפק המוריד מסך על
השרפה.

שקרת למעני את הקר מפל, את השלום לכל - פת עצב חרבה
ואור חיוך ראשון נצב ומתמוטט.

אל תקראי לי בך מעות הפעם. אל תקראי לי במלים רבות.
אני הולך-נוסע לקראתך בתריקת קרונות מכל דרכי.
המתנה נגע ושווד. אל תקראי לי במלים רבות.
הכל הכל נרצע ונתפורר, אך את עודך ועוד הלילה חי.
בתור הומה, באגרופים שלוחים, על סף הלב עומדים הרבה
הרבה דברים -
ועוד הלילה חי. הפקרים זועמים. החשך מעשן מכל הארבות,
פוחת המלות גדולות כביברים.

רפכת אתרונה. המתנה קפצה - במגלים, אורות, ריצת
סכות-מצפה.
מן הרציה, בתוך פגישות זרות. אל תשמתרי אלי בבכי ארוך: הנהו!
רגלי תלכנה עוד. עד כאן, פתאם את הגרון מתכת מצפה.
לומר - - ולא אוכל, כך נעמד קרובים, והכל נשימה עולה
מפה מול פה.
והרעב נצב זקוף בתוך עינינו.

כאפלה, בשריוני ברזל, הרחוב אותי השביע - את זוכרת.
בשיר שלשלאות הוליוך נגדי שבוים - שורות פנס, רוכלים,
חיות אשר לכד.
לשוא קראת לי - שוב! פרץ מחול מראות! עלו חיי על הבמה
המסתחררת,

והדרכים היו עפות והצבעים רבים וכל פגישה אחרת,
ואת היית אחת.